

og hvem der ellers er enig med os, endnu ere Medlemmer af, har paa sit Program: Nedsættelse af Militærudgifterne, og dette Programpunkt ville vi ikke svigte.

Bluhme: Naar der er Spørgsmaal om at stemme for en af de her foreliggende Dagsordener, skal jeg straks udtale, at jeg agter at stemme for den Dagsorden, der er foreslaaet af det ærede Medlem for Viborg Amts 5te Valgkreds (Anders Nielsen). Der kan for mig i saa Henseende ikke være Tvivl. Vi staa overfor et Ministerium, der er udgaaet af Fler-tallets Midte, Mænd, som have ført os gennem mange Aar og ført vor Sag under Venstres Mærke, Mænd, som have talt paa vore Vegne. De kaldes nu af Kongen til Ministeriet, og saa skulde der være Tale om at svigte dem? Dertil kan jeg ikke være med. De have min fulde Tillid som Mænd og som Politikere. Dersom man ikke kunde have den Tillid til sine Menings-fæller og særlig til dem, der have ført os, at man kunde stole paa, at de, naar de fik Lejlighed dertil, fuldt ud vilde staa fast paa de af dem selv saa ofte indtagne Standpunkter, hørte jo al politisk Gerning op, saa ophørte i alt Fald Muligheden for politisk at virke til Gavn for sit Fædreland. En saadan Tillid har jeg ubetinget til disse Mænd, og derfor stemmer jeg for den paagældende Dagsorden.

Jeg skal ikke komme videre ind paa de Tanker, som bleve fremsatte af den højtærede Konseilspræsident vedrørende de enkelte Reformspørgsmaal. Jeg har den fulde Tro til ham, at han og hans Fæller ville gøre deres mest mulige for at gennemføre den almindelige kommunale Valgret, og med Hensyn til de andre Punkter er det i Virkeligheden kun Antydninger, som faldt fra den højtærede Konseilspræsidents Mund. Det angaar Sager, som ville finde deres naturlige Afgørelse ved Forhandling mellem Regering og Rigsdag og de paagældende Udvalg.

Med Hensyn til disse Sager vil jeg sige, at vi i Virkeligheden ere et meget demokratisk Folk. I Sammenligning med andre Lande, vore Naboriger til begge Sider, tør jeg sige, at vi alle ere Demokrater. Det er i Virkeligheden kun lidt, der skiller Partierne ad. Der er kun et Spørgsmaal som vil komme til at sætte Skel i vort Folk, naar det kommer frem, det er Forsvarsspørgsmaalet. For mig staaer det klart — og den Mening, jeg har

om Forsvarsspørgsmaalet, har jeg næret gennem et langt Liv, og der er ingen Grunde, ingen Fraser og ingen Dogmer, der kunne rokke min Overbevisning —, at Godkendelsen af Københavns Befæstning er det første Skridt til Tilintetgørelse af vort Folks Selvstændighed, Tilintetgørelse af vort Dynasti som Symbol paa Folkets uafhængige og selvstændige Tilværelse. Saa længe indtil Forsvarssagen kommer for, følger jeg med Tillid den nuværende Regering, og jeg har den faste Tro efter de Udtalelser, der ere faldne fra de enkelte Medlemmer i Tidens Løb, og efter det Kendskab, jeg har til deres Anskuelse, at jeg ogsaa ved Ordningen af Forsvarsvæsenet vil kunne følge det nuværende Ministerium. Blandt alle Smaastater er der ikke Tvivl om, at Danmarks Fremtid er sikret fremfor nogen andens, saafremt vi kunne indrette os paa fuld Neutralitet. Af største Interesse for vor sydlige Nabo er det at have en neutral Stat ved sin Nordgrænse, og sikkert er det, at hvis vi indrette os saaledes, at der næres fuld Tiltro til vor Neutralitet, er vor Bestaaen, vor Selvstændighed, sikret. Indrette vi vort Forsvarsvæsen saaledes, at vi nødvendigvis maa inddrages i Krig, er dermed Landets Selvstændighed tilintetgjort i samme Øjeblik, som vi drages ind i Krigen. Hvert enkelt Hjem i Danmark er ruineret, saa snart vi drages ind i Krigstilstand, da intet mere kan føres over Havet. Og endelig er det selvfølgelig, at med Fæstningen falder ikke alene vor Uafhængighed, men ogsaa det Dynasti, der skal være Symbolet paa vort Lands Uafhængighed.

Det er i faa Ord min Stilling overfor den paagældende Dagsorden. Jeg haaber, og jeg tror sikkert paa, at jeg med Tillid kan følge det nuværende Ministerium og saa gennem Forsvarsvæsenet. For mig er Fæstningens Nedrivelse en Hovedsag for vort Fædrelands Vel og for vort Folks Uafhængighed. Jeg lader mig aldrig af noget Dogme eller af Grunde rokke derfra, og jeg fastholder det som ufravigelig Betingelse for, at jeg vedblivende tør deltage i det politiske Liv. Men naar det er vedtaget, naar det Maal er naaet, at Fæstningen skal nedrives, er det ogsaa klart, at saa skulle vi ogsaa raadføre os med de sagkyndige om, hvorledes vort levende Værn til Søs og til Lands bør indrettes, og der siger jeg rent ud, at naar først Principet er slaaet fast, kommer det mig ikke an paa, om Militærbudgetterne blive lidt større eller lidt mindre. Ud fra dette